

Balázs Attila

POKOL MÉLYÉN RÓZSAKERT

– avagy az ezredes úr golyóstolla

Figyelmeztetés: *Erős írói színezéket tartalmaz!*

*„Megeszlek! – szolt a párdúc.
Annál rosszabb neked – válaszolt a kard.”
(Rózsa-Flores E.)*

Olyan nagyon sokan, állítólag, nem voltak azon a tüntetésen, amelyen főképp ellenzéki képviselők tiltakoztak a bolíviai Santa Cruz városában, miközben a kormány kitüntette mindazokat a bátor, önfeláldozó kommandósokat, akik agyonlőtték Eduardóékat. A tüntetők nem hangoskodtak sokat, mindössze egy-két beszéd hangozott el, némi füttyszó hallatszott, kis taps, aztán az emberek szétszéledtek. Léven szombat, inkább pihenni vágytak. A tiltakozást rövidre fogták azért is, mert a város fölé sötét fellegek tolultak, jókora vihart ígérve. Hogy abból aztán nem lett semmi, arról nem ők tehetek. De hogy mi történt Eduardóval és társaival, ezen írás megkezdésének pillanatában nem tudni pontosan. Az első kósza hírek úgy szóltak, hogy a Santa Cruz-i Las Americas szállóban kettőezer-kilenc április tizenhatodikának hajnalán az elit komman-

dó tűzpárbajba keveredett a vendégek kisebb csapatával, s hosszabb lövöldözés után sikerült ártalmatlanítani a veszélyes bandát. Rövidesen afelé bővült a dolog, hogy az áldozatok között legalább egy magyar van, név szerint bizonyos Rózsa Flores Eduárd, aki egyáltalán nem ismeretlen magyar honban, lévén, hogy amikor csak tehetett, hallgatott magáról, hovatovább film is készült róla, amelyet a „királyi” tévé is műsorára tűzött, így szép számú néző élvezhette. Még később Edu Flores neve mellé felzárkózott Magyarorsági Árpádé, továbbá az ír Michael Martin Dwyeré. Ők tehát életüket veszítették. Élve sikerült megúsznia a horvát-bolíviai állampolgárságú Mario Tadicnak és a magyar állampolgársággal is rendelkező Tóásó Elődnek, akiket letartóztattak, majd vizsgálati fogságba helyeztek. Az esemény nyomán a bolíviai hatóságok azt állították, elvetemült terrorista csoportot számoltak fel, amely csoport többek között Evo Morales elnököt is meg akarta gyilkolni.

Tóásóék, múltott itt az idő, két év nyomozás után Cochabamba városában részesültek előzetes meghallgatásban úgy, hogy a perbe fogandók listája jócskán kibővült. Valahányan egy bonyolult, rendkívül homályos összeesküvés gyanúsítottjai, majd vádlottjai lettek és maradtak, közöttük Adalberto Tórrez nyugalmazott ezredes, akinek a megromlott egészségi állapota lehetővé tette, hogy házi őrizetbe helyezték. A bíró ugyanakkor erélyesen elutasította Tóásó Előd és több más vádlott, köztük Juan Kudelka, Carlos Eduardo Pereira és Hugo Lavadenz ügyvédjeinek a szabadlábra helyezést kérlemző beadványát, mert nem megfelelően nyújtották be azokat. Léven eléggé távol az eseményektől, innen nem látni rendesen, ez miben is nyilvánult meg, elég az hozzá, hogy a vádlottakat maradéktalanul visszaszállították fogva tartásuk eredeti színhelyére. Tóásó Előd esetében ez a La Paz-i San Pedro börtön, ahol általános megítélés szerint meglehetősen rossz viszonyok uralkodnak, aki ottreked, az vessen keresztet magára. És most nagyjából itt tart az egész. Egyelőre elakadt a dolog, mert mindezzel párhuzamban az

igen makacs természetűnek ismert Rolando Sarmiento bíró mintegy csuklóból visszavágta az ügyet, mondván, a vádirat pontosításra szorul, mivel a mostani alapján képtelenség személyre szabottan megállapítani a bűnrészesség fokát. Évek nyomozása után a nagyot mulasztó ügyészség és a háttérben cinikusan hallgató belügyminisztérium pár napot kapott a hiányosságok pótlására. Ami egy kerek hetet jelent, leszámítva a szombatot és a vasárnapot, akkor nyugodtan lazíthatnak, ha addig jól végezték munkájukat. Mehetnek templomba, focimeccsre, ha akarnak.

A Los Tiempos című újság tudósítása szerint a nyomozást vezető ügyész, Marcelo Soza indirekte elismerte, hogy valójában nem volt tettenérés. Elismerte azt is, hogy a Rózsa-Flores Eduardo és társai halálával zárult akcióra nem kaptak bírói engedélyt, nem kaptak házkutatási parancsot. Illetve nem várták meg azt. Martha Requena, Kudelka felvágott nyelvű, éles hangú ügyvédje szerint Soza beismerésével semmissé vált az egész vádkonstrukció. Bedőlt, mint a rosszul épített fal, és nem emelhető újra. Gary Prado Arauz, az egyik koros, amúgy nagy tekintélynek örvendő, úgyszint kutyaszorítóba került személy, Gary Prado Salmón nyugalmazott tábornok hetyke szakállú fia azt hangsúlyozta nem kis indulattal ugyancsak, hogy marhaság, mert ha ennyi idő sem volt elég a megalapozott bizonyítékok összegyűjtésére, akkor mi várható rövidke öt naptól? Hülye szappanopera... Mindezt szépen, itt-ott csaknem vidám alkalmi fotókkal illusztrálva lehozta az online is elérhető Los Tiempos. A jelenlevő ügyvédekről és vádlottakról kisebb csoportkép készült, aztán ki erre, ki arra. Vagy a szabad akarata, vagy a drótra fűzött rabláncra szerint.

Ugyanitt, a Los Tiempos margóján futott végig Eduardo Flores rövid, de ily módon hosszúra nyúlt életrajza. Nem mellékes még az sem, hogy nyúlfarknyi hírben ugyanez az újság említést tett a Santa Cruz-i tüntetésről is, írván, hogy az ottani Las Americas szálloda előtt tartott megemlékezésen több ellenzéki képviselő, közöttük Luis Felipe Dorado és Vanesa Moreno élesen bírálta a kormányt,

amely több bizonyíték szerint is érintett a véres ügyben. Ugyanitt volt olvasható még, hogy a vádlottak elszánt családtagjai nyolcnapos virrasztásba kezdtek a Szeptember huszonegyedikére téren, igazságos eljárást követelve. Nem utolsósorban ugyanitt látható Tóásó Előd is, golyóálló mellényben, mielőtt újra becsapódna mögötte a tömlőc ajtaja. Tekintete zavart, szája lebiggyedő. Mellette komor indián arc, egy 1892-es feliratú baseball sapkával. Szúrósan néz a gépbe. A börtön, mondtuk már, a La Paz-i San Pedro börtöne.

Ami magát Rózsa-Flores Eduárdót, az ő rendhagyó életét illeti, az sem kevésbé talányos, mint a halála. Vagy mondjuk így: utolsó látogatása szülőföldjére. Szülőhazájába, mert miként az a neten is fellelhető egyik dióhéj *In memoriam*jában, ahogy másutt is, Eduardo Rózsa-Flores bolíviai magyar kalandor, színész, író, publicista stb. Bolívia egyik kulcsfontosságú városában, Santa Cruz de la Sierrában látta meg a napvilágot 1960. március 31-én. Apja Rózsa György, zsidó származású magyar festőművész, anyja Nelly Flores Arias spanyol (másutt katalán) származású tanár. A család 1972-ben Chilébe települt át, majd Pinochet diktátor hatalomátvétele után Svédországba. Ott politikai menekülteként éltek, mígnem úgy döntöttek, hogy Magyarországra költöznek. Rózsa Eduárd a budapesti Szent László Gimnáziumban érettségizett, majd az Eötvös Loránd Tudományegyetem bölcsészettudományi karán szerzett diplomát. Később a La Vanguardia spanyol napilap és a BBC World Service rádió spanyol nyelvű adásainak tudósítójaként dolgozott. Kilencvenegy nyarán az akkori Jugoszláviába ment, ahol Horvátország védelmében megszervezte az első nemzetközi egységet. Abszolút első tagként ő lett a parancsnok, csapatával Szlavóniában részt vett a szerb támadók visszaverésében, amiért Franjo Tudjman horvát elnök őrnaggyá léptette elő. Háromszor sebesült meg, ezredesi rangban szerelt le. E sorok írója Jugoszlávia szétesése után találkozott vele Pesten, ahol egyebek mellett Eduardo könyveket írt, esténként Tito nevű kutyáját sétáltatta, s különös előszeretettel múltatta idejét a Hunnia

mozi emeleti kávézójában. Több filmben szerepelt, így például a visszhangos Bolse Vitában. Fekete Ibolya másik, *Chico* című alkotása, mely már felbukkant itt, teljes egészében Rózsa-Flores Eduardo személyére és tetteire épült. Valószínűleg vetítették a Hunniában is, ahol Eduardo egy-két vagy több alkalommal a saját műveiből a hely főnökei által sikeresnek ítélt felolvasást tartott. Verseit szerette mondani, visszaemlékezéseivel rukkolni elő, főképp a *Mocskos háború*, valamint a *Meghaltunk és mégis élünk* kötetekbe foglaltakkal.

A feljebb idézett *In memoriam* szerint hősünk halálának napján a Caracasban tartózkodó bolíviai elnök, Evo Morales úgy számolt be a Las Americasban megessettekről, hogy még előző nap utasítást adott a külföldi zsoldosok és bűntársaik letartóztatására, és aznap kapta a tájékoztatást, hogy Santa Cruz városában, egy szállóban félórás lövöldözés volt. A tűzharcban három személy meghalt. Nevüket is mondta, közöttük Eduardo Floresét. Morales természetesen nem használta

a Chicót, Eduardo egyik becenevét, amely annyira megtetszett anno Fekete Ibolya rendezőnőnek, hogy azt még álmában is emlegetni tudta. Elképzelhetetlen amúgy, hogy bármikor is pertuban lehettek volna Flores és Morales, de kár találgatni, holott ha őszintén beszélünk róla, tulajdonképpen csak a találgatás maradt úgy igazából. Eduardo Rózsa-Flores nyugalmazott horvát ezredes, haverok közt Edu, aki a főleg magyarul szlavóniai Szentlászló körüli csatákban jeleskedett, kis híján tehát megérte az ötvenet. Fölkerült a *Wikipédiára*, melynek írói-szerkesztői úgy tudják, holttestét családja kikérte a bolíviai hatóságoktól, és 2009. április 17-én szülővárosában szerény keretek között, pár rózsakoszorúval eltemette. Halálával kapcsolatban később Pablo Benegas, az ottani képviselőház Santa Cruzban tevékenykedő különbizottságának ellenzéki tagja elmondta, vizsgálatuk eredménye arra utal, hogy Eduardo Flores és két társa nem tűzharcban halt meg, hanem egyszerűen kivégezték őket. – Ide ki-

Schmitt Pál Jean Dubuffet műtermében

vánkozik egy úgyszint a neten olvasható társalgás a rajtaütést, tudjuk már, túlélő Toásó Elóddal és alakuló perével kapcsolatban. Írják-mondják egymásnak álnéven emberek, kiknek indulata féktelen, megvetése végtelen:

JIMIPAPA: Már kiderült, azért van ott, ahol van! Nem csípem a terrornyákokat, akár milyen ügyben csinálják.

RECSANOKA: Toásó a társaival együtt elszámította magát. A szerencsétlen azt gondolta, hogy minden mocskot megtehet úgy, mint itthon tette. Ez nem jött be.

CZIPPFE (*villoni hangütésben – megj. részemről*): Majd az akasztófa alatt legyen optimista ez a mocskos terrorista.

Ugyanakkor ez is ott található:

TAEKI: „A küldött átadta a magyar kormány levelét a bolíviai kormánynak, amelyben Magyarország hivatalos tájékoztatást kért az ügyről.” Köszönöm a kormánynak! Ha egy ország áll Toásó Előd mögött, akkor nem tud annyira sumákolni a bolíviai bíróság. Már nagyon ideje lenne, hogy az igazság kiderüljön.

Nincs tovább, ennél fogva nem világos, hogy Taeki mire alapozza kincstári optimizmusát, azonban ez az értelme. Egyebek mellett ezek olvashatók a világháló kolosszális merítésében, hemzseggő katyvaszában blogolóinktól, ha nem is pont így, mert hozzászólásaik jelentős nyelvtani és helyesírási korrekción estek át e sorok lelkes, jószívű írójának részéről, az ő szintén hiányos tudásának megfelelően (de alany és állítmány legalább köszönőviszonyban, meri remélni). Viszont ha már itt tartunk, tényleg, ami a magyar kormány viselkedését illeti a Rózsa-ügyben, az kezdetektől fogva meglehetősen fékezett habzásúnak tűnik, hogy itt-ott kicsit kerüljük – kínálja magát a kifejezés: – a *puskaporszár* fogalmazást! Toásó Előd perének kezdete előtt azonban, igaza van kedves Taekinek, küldötünk személyesen is tájékozódni igyekezett Bolíviában. Találkozott Toásó ügyvédjével és magával Elóddal is, majd tárgyalt a bolíviai külügyminisztériumban. Ott végre szigorú magyar kézzel átadta levelünket a bolíviai kormánynak, amelyben hivatalos tájékoztatást kérünk a tragikus ügyről. Martonyi János

külügyminiszterünk ebben a fogalmazványban abbéli őszinte reményének adott hangot, hogy az eljárás tisztességes lesz, hovatovább folyamatos tájékoztatást kapunk róla. Mindazonáltal ahogy azt a minap a külügy sajtófőosztályának vezetője elmondta, nincs semmiféle információnk a per további menetéről, de ez nem is nagy baj, mivel a minisztérium ügysem foglalkozhat a bonyolult dolog aprócsapró, pizslicsáré részleteivel.

– Mi nem vagyunk bíróság, nem befolyásolhatjuk más államok igazságszolgáltatását, az a dolgunk, hogy a magyar állampolgár a bajban megkapjon minden konzuli segítséget – fejtette ki Pataki Eszter sajtófőnök, aki ezzel igazított egyet a karkötőjén, az órájára pislantott, megrázta a haját, majd széles mosollyal sarkon fordult és elment. Egyáltalán nem árulta el, hova. Eltűnt, kérdések felbonthatlan óriásbálait hagyva maga után, mint egy nagybani turkálóban, de ez olyan nagyon nem zavarta. Valószínűleg nem is tudott volna többet mit mondani. Taekinek sem.

*A Bíboros Arkangyal
Elmerül az éjszakában.
Meggűnik minden szín
Ha nincsen fény –*

Költötte valahol Rózsa-Flores Eduardo, akiről megírták nem a legnagyobb jóakarói azt is, hogy a hangos „poéta-forradalmár” a bölcsészkar utolsó KISZ-titkárának számított Budapesten, ami – minden erősödő nosztalgia ellenére – aligha vált ki szimpátiát manapság. Sokat a maga idejében sem. Eduardo állítólag úgy kavardott bele a kommunista ifjak szövetségébe, hogy egy kubai milícia delegációja járt Magyarországon még a nyolcvanas években, és ennek a küldöttségnek ő tolmácsolt épp. A kubaiak a levert ötvenhatos forradalom után alakított, majd megizmosodott munkásörtség tagjaival, vezetőivel is találkoztak, akikkel Flores összebarátkozott, és csakhamar belépett a testületbe, munkásör lett. Nyolcvankilenc nyarán a munkásörtség hivatalos lapja (oh, milyen fantáziadús névválasztás!), a Munkásör *Az utolsó KISZ-titkár* címmel hozott interjút

Rózsával, aki az újságíró szerint kényelmes fotelben üldögélve is világmegváltó gondolatokon medítál, valósággal lángra kap, lobog, amikor politizál. Ebben a beszélgetésben megkérdezték tőle, miért is akart titkár lenni, mire ő azt válaszolta, kötelességének érezte elvállalni arra a röpké időre, amennyit rendelkezésére bocsátott a sors. Honnan tudta, hogy más idők következnek? Hát onnan, hogy általában minden előre lejátszott parti. Egyébként meg ha valaki spontán szerveződésekről beszél, neki, Eduardónak, rögvest kinyílik a zsebében a bicska, mert jól sejti, az alulról jövő, demokratikusnak titulált formulák zömmel felülről irányítottak.

A történehez szorosán hozzátartozik, hogy Rózsa-Flores még a KISZ-es időkből ismert több ma is aktív politikust. Közöttük titkosszolgálati minisztert. Egyébként szeretete magát Rózsa elhencegni titkosszolgálati kapcsolataival. Hogy ilyenkor fontosabbnak, ijesztőbbnek, netán titokzatosabbnak, növényében magasabbnak érezte-e magát, ítélje meg ki-ki a maga lélektani ismeretei után szabadon. Fekete Ibolya rendező Rózsa Chicóval kapcsolatban egy interjúban sajátos világlátásról, igazságérzetéről, ilyesmiről beszélt. Lehet, ez a hév, ez a motor hajtotta, ez a szél röpítette, ez az út vitte Rózsacsikót Bolíviába, ahogy mondta a munkásőri idők után jóval: kommunistákat verni. Rugdosni. Ha a „kokainbarát” Evo Morales bolíviai elnök indián származására, meg a sajátosan értelmezett baloldaliságára gondolunk, akkor ez is beletartozik a pálfordulat utáni, vörös szín elleni küzdelembe Rózsa Edu részéről.

De hogy tényleg milyen volt Rózsa-Flores Eduárd? In memoriam fényképéről rejtélyes félmosollyal kerek, borostás arc néz ránk. Szuggesztív, kicsit merengő szempár, katonásan rövidre nyírt haj, némelyest elálló fülek. Emlékezetem szerint zömök testalkat, barátkozó, de határozott kiállás. Az egykori *Munkásőrrel* szemben vállaltan jobboldali hovatartozású *Kapu* folyóirat, melynek Rózsa-Flores hosszú időken át munkatársa volt, annak főszerkesztője, Brády Zoltán úgy mondja, rendszeres kapcsolatban volt Rózsával, kitűnően ismerte. Brády jellemzé-

se szerint dühöngő Eduardót állandó igazságérzete hajtotta, csaknem gyötörte. Egyik végből a másikba húzta-taszította. Ők „kapusok” modern Petőfinek hívták, s egyszer mondta is neki Brády, hogy majd te is elesel Segesvárnál, fiam, Eduardo. Miként az nagy költőnkkel történt minden használható ismeretünk szerint, ugyebár. Ezzel párhuzamban emlékeztetnénk minduntalan és mindenütt kivédhetetlen mód felbukkanó furcsaságokra utalva, hogy akadnak olyanok is, akik úgy vélik, Petőfi Sándorunk nem vesztette életét csatában. Dehogy, orosz fogságba esett, szibériai ágyban, szibériai párnák között, az idő kis hegyes fogaitól rágottan halt meg a szibériai Barguzinban, de ez egy másik, eléggé rogyant, bár kétségtelenül merész történet, amelyre – merészsége ellenére – talán nem érdemes bővebben kitérni.

Persze, folytatva Rózsa-Flores történetét, Brády nem gondolhatta komolyan Segesvárt, miközben sejtelte se volt arról, hogy harcos poéta felebarátja, barátja igazából majd Dél-Amerikában leheli ki forrongó lelkét. Ezzel együtt immár prózaiban azt is elmesélte egy alkalommal a főszerk., hogy szörnyű halála előtt Rózsa csaknem egy évig harcolt puskával és füldegóval Bolívia egészségtelen, fülledt, papagájhangú őserdeiben. Küzdött Morales elnök embertelen elnyomó rendszere ellen, miközben hivatalosan, ugye értjük, Irakban tartózkodott. Aztán még cinkos kacsintással elárulta azt is, valójában ő és Rózsa-Flores szivárogtatták ki Gyurcsány Ferenc magyar szocialista miniszterelnök (azért írjuk így, netán a spanyolok is értsék majd, kiről van szó, amikor ez a mű lefordítatik – *megjegyzés részemről!*) önmagának is annyi fejfájást okozó, pártját és annak hazug magatartását ostorozó ősödi beszédét. Jó kis kaland volt az is. Mindenesetre, szögezte le Brády Zoltán, Flores kereste a halált, míg meg nem találta. Hogy épp olyannak képzelte-e, nem tudni. Reklamációra nem volt mód. Forradalmi költő volt, amilyenek százévente születnek, és Eduardo legutóbb épp arról írt publicisztikát, hogy vérből, az elesett harcosok véréből lehet csak szabadság. Milyen volumentű szabadság?

Természetesen: *VILÁGSZABADSÁG*.

Asztaltársaságának a Hunniában Rózsa Eduárd – kinek személyében egyaránt tisztelhetjük a Magyar Zsidó Kulturális Egyesület alapító tagját és a Magyar Iszlám Közösség alelnökét, egyebek mellett 47 szufi vers szerzőjét, hovatovább azt az embert, aki a nemzetközi terrorizmus hírhedt figurájával, Carlosszal tartotta összeköttetésben belügyminisztériumunkat, amikor Carlos errefelé, Rózsa Sándor földjén bujkált – gyakran beszélt arról félig-meddig tréfásan, hogy ő tulajdonképpen egy nemzeti anarchista, alapítója az egyszemélyes Nemzeti Anarchista Pártnak. Katona, aki teszi a dolgát. De már akkor tiltakozott az ellen, miként egyik későbbi interjújában, mellesleg a legutolsóban tette, hogy kerek-perec lánglelkű harcosnak nézzék. Olyannak, aki olt-hatatlan szomjjal keresi a világ forráspontjait, hogy ott és akkor küzdjön, ahol és amikor kell. Ugyanakkor olyan lírikus alkatnak sem akarta látni és láttatni magát egyértelműen, akit hangulata sodor árkon-bokron át, az események véletlenszerű alakulása készíti döntésre. Egyik sem, meg mindkettő. Vagy mind a három. Összetett ember mindenképp, akinek egyszerű ésszel nem mindig érteni a cselekedeteit. Azért se, mert gyakorta nincs is készítése aprólékosan elmagyarázni, mit miért tesz. Világában mi miért van, s mi miért nincs. Punktum.

– Mindenesetre az biztos – fűzőgette hozzá fel-felvillanó öniróniával –, hogy szeretnék szebbnek, okosabbnak, bátrabbnak, igazságosabbnak lenni, de ez csak másodpercegig tart csupán, amíg elő nem kerül egy tükör, vagy egy víztócsa az emberfia bakancsának orra előtt, és akkor vége. Az ember költő, amikor ír, amíg ír, utána egyszerű halandó. Az ember katona, amíg fegyver lóg a válláról, és míg van leküzdeni való ellenség, illetve amíg van ügy. Nem szabad összekeverni az állapotokat.

Nos, az állapotok mégiscsak összekeveredni látszanak, miközben változatlanul homályos, Bolívia, azaz Santa Cruz és Edu esetében mi is az *ügy*, s leszámítva az esetleges anyagiakat – vagy beleszámítva azokat is –, mi lehetett, mi lehet a magyarázata a történeteknek. Ehhez érdekes adalékul szolgál, hogy Eduardo Florest halála után többen is a jobboldal Che Guevarájának kiáltották ki. Ennek

persze ő aligha örült volna, hiszen épp a szerinte gyökeréig hamis Che Guevara-mítosz lerombolásában is derekasan részt vállalt. Hogy csupán ebből a célból-e, vagy más is van a dologban, csoda tudja, elég az hozzá, hogy Eduardo a saját várt vagy váratlan, jó-solt vagy jósolatlan halála előtt interjút készített, vagy csak akart, az éppen a Las Americas apropóján utóbb – a választásokra készülő fia nyomán – megvádolt Aureliano Buendia ezredessel. Nem, bocsánat: Gary Prado Salmón tábornokkal, akiről tudni lehet, annak a katonai alakulatnak az élén állt, amely elfogta, majd likvidálta a hatvanas évek végén a legendás szabadságharcost, Che Guevarát.

Az egyik fotón a sok közül Eduardo a nyugalmazott tábornok könyvtárszobájában áll-dogál szürke, mintás ingben, olybá tűnik, azzal a szürkésfekete robusztus karórával, amely a kommandós akció után csupaszon kiterített testének bal csuklóján látható majd. Előtte ül az ősz tábornok, tőle balra a falon egy hosszú, nyugdíjig érő katonai pályafutás képei, háta mögött kötetek halmaza. Nem elég nagy a felbontás ahhoz, hogy a gerincekről olvashatók legyenek a címek, azonban könnyen kitalálható, a polcok nem Gabriel García Márquez vagy Jorge Luis Borges műveitől roskadoznak, s a két férfiú nem ama száz év híres-neves magányát vagy a világ bábeli könyvtárának fogas kérdéseit, esetleg a borgesi ábécé első betűjét, *alefjét* jött össze megvitatni. Akkor mégiscsak az interjú? A fotó mindenképp az összeesküvés gyanúját erősíti most a bolíviai ügyészségben. A gyanúsítottak állítólag ultrabizalmas levelezést folytattak számítógépen, és akkor mi más lehetne az értelme? Mint összeesküvés. És mi az összeesküvés lényege? Márpedig az nem lehet más, tudjuk, mint Evo Morales elnök megölése, Santa Cruz tartomány elszakadása fegyveres harc árán. Eduardo Floresék ezt igyekeztek előkészíteni, a tapasztalt és mindenképp érintett, érdekelt Gary Prado pedig ebben igyekezett a segítségükre lenni. Teljesen mellékes ezek szerint az, hogy – utánanéztünk közben – a Che Guevara nimbuszát lerombolni igyekvő interjú tényleg elkészült, ergo levelezésük és találkozásuk szólhatott csupán erről.

(Folyt köv.)